

Den Islamiske Da'wah er en Forpligtelse

Bismillahir Rabmanir Raheem

Den islamiske *da'wah* er sandelig en forpligtelse for alle muslimerne og ligeledes for den islamiske stat. Allah ﷻ siger i den meningsmæssige oversættelse (MOQ) af følgende *ayah* fra Qur'anen:

﴿وَأَوْحِي إِلَيَّ هَذَا الْقُرْآنُ لِأُنذِرْكُمْ بِهِ وَمَنْ بَلَغَ﴾

”Denne *Qur'an* er blevet åbenbaret til mig så jeg dermed kan advare jer og alle dem der får kendskab til den.”
[MOQ al-An'am 6:19]

Personen der får kendskab til Qur'anen, skal derfor bære den på vegne af Allahs Sendebud ﷺ. Fordi han ﷺ sagde:

﴿ نَضَرَ اللَّهُ امْرَأً سَمِعَ مَقَالَتِي فَوَعَاها وَحَفِظَهَا وَبَلَّغَهَا قُرْبًا حَامِلٍ فِيهِ إِلَى مَنْ هُوَ أَفْقَهُ مِنْهُ ﴾

”Må Allah velsigne en person, der hørte min tale, forstod og huskede den, og bar den; idet man kan bære *fiqh* til en, der er mere *faqih* end en selv.” [Sunan al-Tirmidhi, i kitab al-'Ilm]

Og Allah ﷻ siger i den meningsmæssige oversættelse af følgende *ayah* fra Qur'anen:

﴿وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ﴾

”Og hvem er bedre i tale end den, som kaldte til Allah, udførte en god gerning, og sagde: Jeg er sandelig en af muslimerne.” [MOQ Fussilat 41:33]

Han ﷺ sagde også:

﴿وَلَتَكُنَّ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ﴾

”Og lad der iblandt jer være en gruppe, der kalder til det Gode (dvs. hele Islam)...” [MOQ Aal 'Imran 3:104]

Alle disse tekster antyder, at islamisk *da'wah* er en forpligtelse. Dette er generelle tekster, som omfatter alle muslimerne, og individer, grupper og den islamiske stat. Men det er desuden også en forpligtelse for staten via andre beviser, såsom denne udtalelse fra Allahs Sendebud ﷺ:

﴿ أَمَرْتُ أَنْ أُقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ ﴾

”Jeg er blevet beordret til at bekæmpe folk, indtil de bevidner, at der ikke findes nogen anden gud end Allah, og at Muhammad er Allahs Sendebud.” [Sahih al-Bukhari, i kitab al-Iman]

Artiklen vil fokusere på det at bære *da'wah* som en gruppe såvel på basis af Allahs ﷻ ord i Surah Aal 'Imran, *ayah* nr. 104: ”Lad der iblandt jer være en gruppe, som kalder til det Gode...”, som set i lyset af Sendebudets ﷺ *seerah* i Makkah.

1. Denne bærede *ayah* anmoder muslimerne om at oprette en gruppe iblandt sig. Denne pligt er en pligt, som kan udføres af en del af muslimerne (dvs. *farah kifayah*). Det vil sige, Allah ﷻ befalede oprettelsen af denne pligt; hvis en del af muslimerne oprettede den, ville pligten bortfalde fra de andres nakker, og Han

ﷺ befalede ikke ethvert muslimsk individ til at oprette denne *fardh*. Dette er forskellen på en *fardh kifayah* (kollektiv pligt) og en *fardh 'ayn* (individuel pligt).

2. Ordren er en simpel anmodning, og det var selve antydningen (*qarina*), som beviste det faktum, at anmodningen er absolut, som bekræfter forpligtelsen. Antydningen i denne *ayah*, er henvendelsens emne, som er kaldet til Islam, påbudet af det rette, og forbudet mod det slette. Så påbudet af det rette og forbudet mod det slette og kaldet til Islam er *fardh*, altså vil henvendelsens emne tjene som en *qarina* til henvendelsen, og vil antage denne dom, dvs. *fardh*. Det ville være forkert at sige, at denne *qarina* er den modsatte forståelse (*mafboom al-mukhalafah*), fordi Allah ﷻ siger i slutningen af denne *ayah*: "...og disse er de succesrige." Det ville være forkert at sige dette, fordi så ville det være en *fardh kifayah*; hvis en del af muslimerne udførte den, vil det ikke betyde, at dem der ikke påtog sig den, ikke kunne få succes. Antydningen i denne *ayah*, er derimod henvendelsens emne. Det er ikke blevet nævnt eller skrevet i en af partiets bøger eller løbesedler at *qarina* i den *ayah*, var den modsatte forståelse, grundet Hans ﷻ Ord: "...og disse er de succesrige." Meningen med ordet *ummah*, som er nævnt i denne *ayah*, er en gruppe eller et parti, en blok eller en forening, en samling eller en bande. Men hvad der antyder, at gruppen, som vi er pålagt at oprette, skal være et parti, er på grund af det faktum, at for at gruppen kan være en gruppe, fremfor en forsamling, så er den nød til at opfylde to krav:

a. tilstedeværelsen af et bånd imellem gruppens medlemmer der vil bevare dem som en 'krop', og som vil distingvere dem fra de folk, der er forsamlet i en bus eller på et skib, en skole eller et universitet.

b. eksistensen af en *amir* (leder) for gruppen, som skal fastholde dens funktion, og han skal adlydes, idet Allahs Sendebud (saaws) sagde:

((وَلَا يَحِلُّ لثَلَاثَةِ نَفَرٍ يَكُونُونَ بَارِضٍ فَلَاةٍ إِلَّا أَمَرُوا عَلَيْهِمْ أَحَدَهُمْ))

"Det er ikke tilladt for tre personer at være et sted på jorden, uden at de udpeger en af dem som deres *amir*." [Musnad Ahmed, i kitab al-Mukthireen min al-Sahabah]

Hvad der gør gruppen til et politisk parti skyldes det faktum at den bærende *ayah* beordrede muslimer til at oprette en gruppe, og ikke en hvilken som helst gruppe, som ikke er beordret til at kalde til Islam, påbyde det gode (*ma'ruf*), og forbyde det slette (*munkar*). Denne *ayah* beordrede dem til at oprette en gruppe, som skal udføre disse to forpligtelser: (1) *da'wah* til Islam, og (2) at påbyde det rette og forbyde det slette. At påbudet af det rette og forbudet mod det slette er generelt, dvs. det inkluderer vores regenter og borgerne, og dette er politiske handlinger, nødvendiggjorde oprettelsen af en gruppe som skulle have nogle specifikke egenskaber, og udføre specifikke handlinger. Disse egenskaber ville derfor tilhøre et politisk parti. Hvis en af de handlinger denne *ayah* nævner, manglede, ville det være som om der manglede en *rak'ah* fra en *salah* (bøn), dvs. den påbudte forpligtelse i denne *ayah* er ikke blevet opfyldt.

Ordet *ummah* nævnes i denne *ayah*, som en ubestemt fællesbetegnelse. Og dette betyder, at Allah (swt) har befalet oprettelsen af fænomenet *ummah*, og Han befalede ikke oprettelsen af en enkelt gruppe. Så ordet *ummah* i denne *ayah* er en ubestemt fællesbetegnelse og det indikerer en mangfoldighed; dette betyder at selv hvis en enkelt gruppe blev oprettet, så ville forpligtelsen bortfalde fra alle muslimerne, for såvidt angår oprettelsen af partier og grupper. Det forpligtende i at tilknytte sig gruppen ville forblive iværksat, indtil *kifayah* forpligtelsen opfyldes, så gruppen kan udføre sit arbejde.

3. Gruppens arbejde, som er kaldet (*da'wah*) til det Gode, dvs. Islam - ifølge 'Aishas (ra) *tafseer* - og at påbyde det rette (*ma'ruf*) og forbyde det slette (*munkar*), skal være forbundet til realiteten. Så hvis der var en islamisk stat ville kaldet til Islam, som er generelt hvilket inkluderer muslimer og *kuffar*, foregå ved at forklare Islams tanker til muslimer, som besidder de korrupte og fejlagtige tanker, og forklare den islamiske *'aqidah* til ikke-muslimer. Hvad angår påbudet af *ma'ruf* og forbudet mod *munkar*, ville det foregå ved at stille regenterne til ansvar, og irettesætte dem, hvis de forsømte deres forpligtelser overfor Ummah, og desuden kritisere deres handlinger og endda fjerne dem, hvis de skulle begå en åbenbar uislamisk (*kufir*) handling.

Hvis den islamiske stat var fraværende, ville den islamiske *da'nab* til Islam foregå ved at kalde muslimer til at genoptage den islamiske livsstil, ved at etablere Khilafah staten, altimens de fulgte i Allahs Sendebuds (saaw) fodspor, fordi det er obligatorisk at efterligne Allahs Sendebud (saaws), idet Allah siger:

﴿وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمُ عَنْهُ فَانْتَهُوا﴾

"Og alt hvad Sendebudet er kommet med, skal I tage imod, og alt hvad han har forbudt jer, skal I afholde jer fra." [MOQ al-Hashr 59:7]

Kaldet af ikke-muslimerne til Islam ville foregå ved at forklare den islamiske *'aqidah* til dem. Påbudet af *ma'ruf* og forbudet mod *munkar*, ville foregå ved at påbyde muslimer at oprette *ma'ruf*, primært etablering af den islamiske stat, og forbyde dem at begå *munkar*, som ville afspejle sig i deres tavshed overfor det, at stille regenten til ansvar og deres tavshed overfor implementering af de uislamiske (*kufr*) love; og samtidig ved at påbyde regenterne at udføre *ma'ruf* og forbyde dem at begå *munkar*.

Vi har sagt, at hvis en enkelt gruppe blev oprettet blandt muslimerne, så ville forpligtelsen falde fra alle andre muslimer, og det ville efterfølgende være *mubah* (tilladt) for dem at oprette flere grupper, og det ville ikke længere være en forpligtelse.

4. Skønt oprettelsen af disse grupper vil være *mubah*, ville man efter at have gransket konsekvenserne af sådanne grupper tilstedeværelse indse, at de ikke ville bringe noget gavnligt til Ummah og heller ikke noget der kunne have fremmet dens oprejsning. Deres skade var skjult, og kunne udelukkende afsløres af den der granskede nøje, og uanset deres delvise gavnlighed, repræsenterede deres eksistens en stor skade. Og dette var således fordi den islamiske Ummah som en helhed, på grund af eksistensen af nogle islamiske tanker, iværksættelsen af nogle shariamæssige regler, og grundfæstede islamiske følelser grundet Islams påvirkning, har en fornemmelse for oprejsning, følelser for godhed, og en naturlig tilbøjelighed til at forsamle sig, fordi Islams ånd er en kollektiv ånd. Hvis den islamiske Ummah overlades til sine egne affærer, vil den opfattelse logisk set blive til tanke, og denne tanke vil frembringe en aktivitet, som vil genoprejsne Ummah. Men disse grupper tilstedeværelse forhindrede dette i at indtræffe, fordi disse grupper udgjorde en udløbsventil for Ummahs brølende lidenskab, og en udladning af denne fornemmelse gennem dette arbejdes trivialitet, som blev udført gennem disse grupper aktiviteter. Hvorimod hvis disse grupper ikke var tilstede ville massernes kollektive ånd have drevet dem henimod den rette struktur, der ville være en struktur der kunne frembringe den rigtige oprejsning.

Hvad Ummah derfor har brug for, er at reducere antallet af disse grupper, og forøge deres medlemskab af den sande bevægelse. For idag er der ikke behov for flere bevægelser. Og dette er fordi, den der søger at overtage magten for dermed at implementere Islam, skal lede masserne for at opnå dette formål; opnåelsen af formålet vil nødvendiggøre, at den er den eneste leder for Ummah, og vil nødvendiggøre, at Ummah skal følge den og adlyde den. Men hvis der var mange ledere i Ummah, vil dette splitte Ummah ad og stå i vejen for at den bevæger sig for at give ledelsen til et trofast parti, som vil tage dens hånd og lede den henimod de højeste idealer og den ypperste mægtighed.

Bevidsthed om realiteten udfra en intellektuel og politisk vinkel, er overhovedet ikke mindre vigtigt end selve løsningen. Vesten indså for lang tid siden - lige siden erobringen af Konstantinopel i 1452 - naturen af Islams trussel; de adopterede siden hen to mål: fjernelsen af Islam som et politisk system fra eksistensen, og bekæmpelsen af Islams tilbagevenden til det verdslige liv. De satte sig for at komme med de værste anklager for at ødelægge den i hjerterne på dens tilhængere, og blandt Ummah fandt de personer, som var rede til at byde deres kultur velkommen, bære den og strukturere sig på basis af den.

Det er nødvendigt, at vi brødre indser dette og arbejder for at forpurre deres indsats, og dette gøres ved at trække en lige linie ved siden af de skæve linier, ved at bevæge sig fremad med de Troendes nidkærhed og ubøjelighed, indtil Islam endnu engang bliver ligeså mægtig som den var førhen.

Kære Shabab! Partiet har siden første dag det blev oprettet fastlagt sin idé ved at kalde til genoptagelsen af den islamiske livsstil, via etableringen af den islamiske Khilafah stat og derefter ved at bære Islams *da'wah* til verden ved hjælp af Jihad. Partiet har også uddybet forklaringen af sin metode, som går ud på at følge i Sendebudets (saaws) fodspor - som den anser for at være den eneste sande og legitime metode - som er den permanente måde hvorpå idéen skal iværksættes, og kun de vildledte vil afvige fra metoden. Partiet har altså overladt måden (*usloob*) og midlet (*waseelah*) til Shabab, så de kan være opfindsomme heri idet iværksættelsen af metoden hermed er blandt *mubahat* (det tilladte).

Det er unødvendigt at berøre emner som ikke er forbundet til vores arbejde som Shabab der er dømt til at leve væk fra arbejdets domæne, dvs. de islamiske lande, og kaste os ud i behandlingen af de sekundære anliggender, hvilket får os til at vekselvirke indbyrdes fremfor at gøre det med den islamiske Ummah. Hvad der vil være gavnligt og brugbart, er det faktum, at kaldet til Islam er generelt, det inkluderer muslimerne og ikke-muslimerne, hvilket blev nævnt i begyndelsen. Det er generelt, og det inkluderer individer, grupper, og den islamiske stat. Partiet har fulgt denne trend i de islamiske lande som udgør området for dets aktivitet og de prioriterede lande, dvs. de arabiske lande. Og partiet går ikke efter de andre lande, men kun gennem den praktiske metode, som er Jihad gennem den islamiske stat.

Kære Shabab! Lige siden Islams opståen har *da'wah*-bæreren været den person, som *da'wah* har drevet til at udføre Jihad og søge *shahadah* (martyrium) for Allahs skyld. Det var det, som spredte vejledningen blandt folk, nedrev fæstningerne og erobrede landene. Og det var det der svækkede tronerne og væltede kongerne. Havde han ikke båret Islams *da'wah*, ville denne lille gruppe af muslimer ikke have været istand til at erobre disse fjerne lande og transformere dem fra et uislamisk (*kufr*) domæne (*dar*) til et islamisk domæne og vende deres indbyggere fra at være *kufr* til at blive muslimer (hvis de ønsker det). *Da'wah*-bæreren, som drog ud i forretningsøjemed til Afrika, Indonesien, Kina og Japan, og andre lande, han agerede med *da'wah* forud for at handle efter materiel fortjeneste, og han vejledte millioner af folk til Islam, og opnåede Allahs tilfredshed udover den finansielle fortjeneste. Derfor er *da'wah*-bæreren idag ligesom fortidens *da'wah*-bærer, og han har evnen til at genindføre Islam i de islamiske lande, og bære den til verden. Han har også evnen til at udføre de handlinger, som står på papir (er nedskrevet), og omdanne dem til en realitet, som eksisterer blandt folk, for ingen anden grund end at han udelukkende er en *da'wah*-bærer.

Og *da'wah*-bæreren kunne kun leve med denne *da'wah*s tanker, og han kunne ikke tænke sig andet end at leve for dens skyld, og han ville ikke føle ro medmindre han bar den, og han føler sig ikke sikker og tilfreds medmindre han fuldførte den. Han ville ikke være beskæftiget med en handel, uden at huske den, ligesom den ikke ville beskæftige ham, så han ikke ihukkommede Allah (swt).

Hvis personen, der bærer kaldet til *kufr*, eller foregiver at bære den, tager kaldet til Islam som sin model, og siger: ”Kaldet til en *'aqidah*, en hvilken som helst *'aqidah*, er jo en konstant aktivitet, som finder sted hver eneste dag, time og øjeblik. Det er ikke nok at kaldet får succes, og denne *'aqidah* bliver en realitet, så vi kan blive forsikret og så *da'wah*-bærernes rolle ender... Islam har efter alle disse generationer stadigvæk brug for intellektuelle *da'wah*-bærere og filosoffer, og brug for propagandaværktøjer til at sprede kaldet og bære det. I perioden hvor muslimske *da'wah*-bærere blev dovne og slappe og foretrak at nyde den velstand og fremgang som de havde opnået, så fik Islams fjender overtaget over dem, og muslimerne trak sig tilbage, ikke fordi de manglede våben, men derimod på grund af deres manglende *iman*, og på grund af revnerne i deres *'aqidah*.”

Hvis personen siger dette, bør det da være grund til, at den islamiske *da'wah*-bærer visualiserer, at *da'wah* er en konstant aktivitet, der skal foretages hver eneste dag, time og øjeblik. Hvis afholdelsen fra *da'wah* efter dens succes, har medført *kufr*s sejr og muslimernes nederlag, hvordan skal *da'wah*-bærerens holdning være når alle islamiske lande på nuværende tidspunkt er uislamiske (*kufr*) domæner, og der ikke findes et islamisk domæne nogensteder i verden?

Etableringen af Islam i det jordiske liv, nødvendiggør fra os, at vi adresserer denne *da'wah*s Shabab, og beder dem om at forblive *da'wah*-bærere, så sejrns banner kan blive rejst over deres hoveder.

Was-Salamu Aleikum wa Rahmatullah